

Dnešek je zkaženej, úplně totálně v háji. Všechno je blbě. Ráno jsem se pohádal se Sébastienem kvůli Nini, protože už si ji chce vzít hned po škole. Rozčiluje mě, mluví o tom dennodenně už dva nebo tři tejdny a já mu musím pořád opakovat, že Nini potřebuje můj mateřskej instinkt, a že když si ji vezme moc brzo, umře mu, protože není schopnej dát jí správně pít z flašky.

Ale dneska nechtěl nic slyšet; skočil mi do řeči a začal se vztekat. Dupal. Řekl mi, že si pro Nini přijde jeho táta, že mi rozbije hubu (na prvňáka mluví dost prostě) a že je jeho táta hrozně silnej, že má pěsti jako z ocele. Dopálil mě tak, až jsem skoro chtěl, aby se na něj vrhnul bejk Ryan, aby mi přestal vyhrožovat svým tátou s ocelovýma pěstma. Ale Ryan je vždycky

tam, kde být nemá, a nikdy tam, kde ho člověk potřebuje. Tak

jsem Sébastienovi slíbil, že si může přijít pro Nini pozejtří, protože dneska zvracela a zejtra si musí odpočinout a hlavně nevystřčit nos ven. Sébastien řekl, že si dělám prdel (ten tajtrdlík mluví fakt jako dlaž-

dič) a že je v mém zájmu mu otevřít, až si přijde s tátou pro Nini. A tak jsem pronesl: „Dobře, tak si přijď dneska večer, aspoň si to užiješ, až tě Nini pobleje.“ Pak jsem byl hrozně smutnej a nechtělo se mi ani si hrát. Delfina nemůže žít bez iPodu Nano a já nemůžu žít bez Nini. Myslel jsem na to, jak strávím noc bez ní, že se zejtra probudím a už tu nebude, aby mi lízala frňák. Chtělo se mi tak brečet, že jsem viděl rozmazaně kvůli slzám, který se mi draly do očí. Kevin se mě zeptal: „Co je ti?“ a dal mi ze srandy pěstí do břicha. Najednou jsem brečel doopravdy, už jsem nemohl

přestat, ale ve skutečnosti jsem brečel kvůli Nini, ne kvůli ráně pěstí. Kevin musel znova napsat: „Nebudu už bít své kamarády“.

A to není všechno. Myslím, že nevěřím v Boha. Nejsem si tím úplně jistej, ale myslím, že neexistuje. Naopak, někdy mám dojem, že existuje ďábel. Protože není možný, aby byly ještě horší dny než ten dnešní. Nepochopil jsem nic z matiky ani z časování, poslouchal jsem, ale nedokázal jsem myslet na nic jinýho než na Nini, a dostal jsem blbý známky: trojku a čtyřku. Jenom jsem se chtěl děsně rychle dostat domů. Ale po vyučování jsem zůstal v družině a tam se stalo zase něco hroznýho. Máma mi vždycky dává ke svačině zákusek, jenže děti, co nemají nic k jídlu, závidí a snaží se sladkosti krást. Já vždycky svačinu rychle sním, než mi ji ukradnou, ale tentokrát jsem nebyl dost rychlej, a připlížil se ke mně Renaud, zrovna když jsem rozbaloval čokoládovýho brumíka. Renaud je páták a několikrát opakoval, takže je fakt o dost větší než já. Usmíval se na mě, ale mně se jeho odpornej úsměv nelíbil. Chtěl jsem kousnout do brumíka, ale vzal mě za ruku a prohlásil, že to vypadá dobře, a navrhnul mi, abych mu svačinu navalil. Řekl jsem, že bych si ji radši nechal, protože

mám hlad, a on mi odpověděl, že to nejde, protože on má taky hlad, a že se naštve, když bude mít hlad a ne-

bude mít nic k jídlu. Pak mě

poplácal po hlavě a zeptal se, jestli jsem to pochopil. Řekl jsem, že jo, a on bez poděkování, prostě jen tak, sebral mou svačinu. Tomu se říká svačinová šikana, je to strašný, ale děje se to pořád. Je nespravedlivý navalit zadarmo svačinu klukovi, kterýho nenávidíte; člověk si připadá jako totální nula, protože má chuť vy-

škrábat mu oči a vymlátit zuby, ale nehne ani prstem, poněvadž má hroznej strach, a poslechne ho jako pejsek, dokonce někdy musí říct „Děkuju, pane“, a to je nesnesitelný, protože v tý mý strategický hře jsem pánem já. Potom jsem přišel domů a přes slzy jsem

málem neviděl. Dneska mě nikdo nemá rád, všichni jsou na mě zlí. Vzal jsem Nini do náruče, škrábla mě do nosu a nechtěla se se mnou mazlit. Měl jsem pravdu: nikdo mě nemá rád. Tak jsem na ni zakřičel: „Sbal si věci, je to tvůj poslední den tady, jdeš k Sébastienovi a jeho tátovi s ocelovýma pěstma. Nebudeš tam mít co pít ani jíst.“ Brečel jsem a Nini to bylo jedno. Pořád jí dávám pít z flašky, ale je pravda, že už nějaký čas do ní kouše a hraje si s ní. Myslím, že radši krade Monice z misky whiskas, ale nemá na jídlo klid, s nastraženými ušima se pořád ohlíží přes svoje kočičí rameno, jestli se neobjeví Monica. Monica má hrůzu z toho, že jí Nini ukradne whiskas. Teď prostě svou dceru nenávidí. Už se o ni vůbec nestará, chce ji vyhnat z domu. Mně to připadá hnusný, že má tak nemožnej mateřskej instinkt. Protože jsem nesnesl pohled na Nini, jak leze po záclonách a neвшímá si mě, řekl jsem si, že si zahraju na počítači, ale samozřejmě ho okupoval Romain a řekl mi „Vypadni, trpajzlíku“, a tak jsem se znova rozbřečel. Obyčejně když člověk brečí, Romain se okamžitě zlomyslně zasměje, ale tentokrát se mě zeptal, co mi je, a tak jsem mu to všechno vyprávěl: že Nini odejde a že mě šikanovali kvůli svačině. Je to divný, ale poslouchal

mě a nesmál se mi, byl dokonce hrozně milej, řekl mi, že si zahrajeme na počítači spolu, abysme rychlejc zmasakrovali skřety. Bylo suprový hrát s Romainem jako dřív, když jsme si spolu stavěli z lega, ale po čtvrt hodině mi řekl, že se musí vrátit na chat, aby si pokecal se svou novou holkou. „Ty máš novou holku?“ zeptal jsem se. Odpověděl mi, že se jmenuje Aude a že je to kočka. Byl opravdu pyšnej.

Zaslechli jsme zvonek a já Romainovi řekl: „Jdi otevřít, to je Sébastienův táta s ocelovýma pěstma.“ Byl to fakt on, ale byl malej a hubenej, a když mu člověk tisknul ruku, byla normální. Sébastien byl hrozně milej a šťastnej, že si Nini bere. Jeho otec viděl, že mám na krajíčku, a řekl mi, že za ní můžu chodit na návštěvu každéj den, jestli chci. Kejvnul jsem, protože jsem nemohl mluvit, začal bych vzlykat jako Delfina kvůli iPodu. Když odešli s Nini a Romain viděl, jak jsem smutnej, nabídnul mi, že si spolu ještě zahrajeme na počítači, a já zase souhlasil. Jeho holku Aude neznám, ale mám ji moc rád.

Porazil jsem víc armád skřetů než kdy jindy, ale stejně jsem nebyl moc veselej. K večeři jsem nic nesnědl, neměl jsem hlad. Máma si dělala starosti, a tak

mi změřila teplotu a pomazlila se se mnou; trochu mě dusila a já dostal chuť vidět Nini. Jdu si lehnout, protože pro dnešek už to stačí. V takovýchhle dnech má člověk chuť spát, aby nemusel žít.